

[Svend Nielsen.]

der ikke en saadan Bestemmelse i Loven, har Lægens Erstatningspligt i mange Tilfælde ingen som helst Værdi for Patienterne, og saaledes bør det ikke være. Jeg vil derfor anbefale ærede Medlemmer at stemme for Ændringsforslag Nr. 17.

Ændringsforslag Nr. 19, der ogsaa er stillet af Venstre alene, tager bl. a., og jeg kan godt sige i særlig høj Grad, Sigte paa at beskytte Hjemmene. Det bør efter vor Opfattelse være saadan, at hvis en Læge kommer til Kundskab om, at en af hans Patienter lider af en Sygdom, som medfører meget stor Fare for Medlemmerne af det Hjem, som Patienten er i, er det hans Pligt at underrette Husfaderen eller Husmoderen derom, saaledes at de kan træffe de fornødne Forsigtighedsforanstaltninger til Beskyttelse af Familiens og Husstandens andre Medlemmer. Jeg synes, det er saa rimeligt og retfærdigt, at jeg ikke forstaar, at Flertallet ikke vil gaa med hertil. Jeg ser ganske vist nok, at det maaske kan medføre visse Ulemper for Patienten, men jeg skønner alligevel ikke rettere end, at Hensynet til Hjemmenes Sikkerhed her er saa alt overvejende, at det maa være det afgørende. Derfor vil jeg meget varmt anbefale ærede Medlemmer at stemme for dette Ændringsforslag.

Jeg kommer saa til Ændringsforslagene til § 14, som omhandler Lægernes Forhold til det offentlige. Vi har fra Venstres Side stillet 3 Ændringsforslag, nemlig Nr. 25, 26 og 27. Ændringsforslag Nr. 25 tager Sigte paa at hindre, at man fra Lægernes Side bruger Lægeforeningens Magtstilling til at blokere offentlige Sygehuse for Ansøgerne til ledige Lægestillinger og derved aftvinge offentlige Sygehuse Ansættelsesvilkaar og Indtægtsvilkaar for Overlægerne, som i mange Tilfælde i hvert Fald i Forhold til den almindelige Befolknings økonomiske Vilkaar er anstødelige, og som desuden kan komme til paa en haard og ganske uforvarselig Maade at gaa ud over syge Mennesker, hvis Sygehusbestyrelserne ikke bøjer sig for Lægeforeningens Krav.

I Almindelighed ved Befolkningen slet ikke noget om, at en saadan Blokade fra Lægeforeningens Side er anvendt og anvendt i mange Tilfælde. Lægerne gaar jo frem paa en meget mere skjult, og jeg kan sige langt mere snedig Maade, end der ellers bruges ved Blokade. Blokering af Overlægestillinger foregaar slet ikke gennem offentlige Bekendtgørelser og stor Staahej i Bladene, saaledes som Blokade ellers undertiden

iværksættes. Nej, Lægerne ordner saadanne Affærer paa en meget mere diskret, men derfor ikke mindre haardhændet Maade, langtfra. Det foregaar saa vidt muligt i det skjulte, bag lukkede Døre og for nedrullede Gardiner, men i allerhøjeste Grad virkningsfuldt overfor de Sygehuse, det rammer. Lægeforeningen har i sin Vedtægt en Bestemmelse om, at naar en ledig Lægestilling ikke er optaget i „Ugeskrift for Læger“s Sekretariatsmeddelelser, maa den ikke søges af Foreningens Medlemmer, og før en Annonce om en ledig Lægestilling faar Lov til at slippe ind paa denne ophøjede Plads, skal den være undersøgt og godkendt af Sygehuslægeforeningens Formand og af den lokale Kredslægeforeningens Formand. For en Sikkerheds Skyld har man altsaa anbragt en dobbelt Skildvagt ved Døren, og først naar disse ærede Formænd grundigt har undersøgt Annoncen og fundet, at Ansættelsesvilkaarene er saadanne, at de tilfredsstiller Lægeforeningens Krav, saa lukkes Fløjddørene op ind til Sekretariatsafdelingen, og saa maa Lægeforeningens Medlemmer søge Pladsen. Men hvis nu det Tilfælde indtræffer — og det hænder af og til —, at Skildvagterne ikke finder, at Løn og Ansættelsesvilkaar er efter Lægeforeningens Ønske, kommer der ingen Annonce i „Ugeskrift for Læger“s Sekretariatsmeddelelser. Annoncen sendes retur til Sygehusbestyrelsen bilagt med en Meddelelse om, at Annoncen er ikke efter Lægeforeningens Ønske, og derfor kan den ikke optages, men man er villig til at tale med Sygehusbestyrelsen om Forholdet. Dette vil jo paa almindelig godt Dansk sige, at Sygehuset er blokeret fra Lægeforeningens Side indtil videre. Og da næsten alle Læger er Medlemmer af Lægeforeningen — tvunget dertil af Omstændigheder, de ikke selv er Herrer over, men som jeg senere skal komme tilbage til —, er det meget let at forstaa, hvad Resultatet af en saadan Forhandling med Sygehusbestyrelsen maa føre til. Hvis Lægeforeningen ikke lader Naade gaa foran Magt, bliver Overenskomsten saaledes, som Lægeforeningen vil have den. Der er ingen Vej udenom; thi ellers faar Sygehusbestyrelsen ingen Ansøgere til Stillingen. Lægeforeningens Medlemmer søger den ikke, de maa ikke søge den, og de tør ikke søge den, selv om de meget gerne vilde. Sygehusbestyrelsen er simpelt hen nødt til at bøje sig.

Paa Grund af denne Magtstilling har Overlægerne i mange Tilfælde været i Stand til at faa deres Indtægter bragt op til en